

Flitsvlok

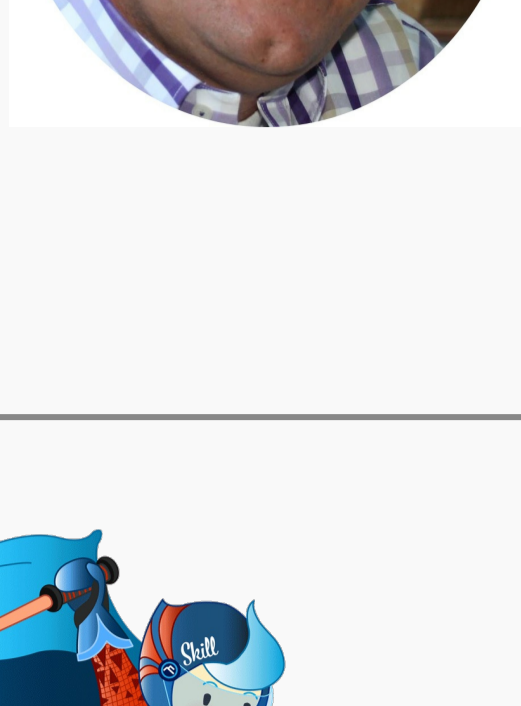
Maart 2024

Wat een reis met hindernissen

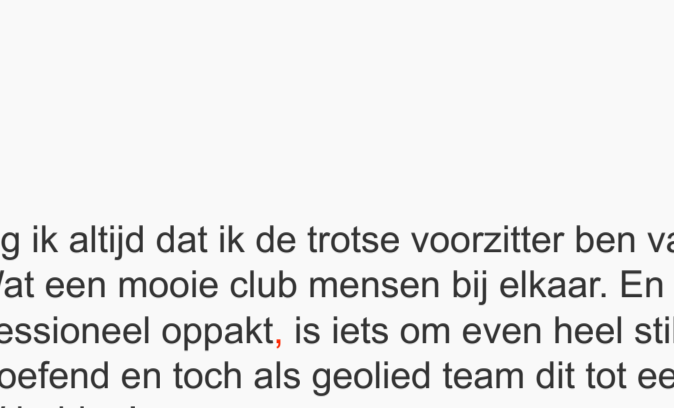
Ik ben best wat gewend als reisleader, de reis was mijn dertiende reis. Ook met calamiteiten: genoeg gezien en gedaan. Maar deze reis werd een hele speciale. De opeenvolging van hele leuke dingen met de calamiteit op maandag, maar ook vooral de uitkomst van het voorval op maandag was er één om echt nooit, maar dan ook nooit te vergeten. Na de schrik ben ik vooral heel trots op het team. De manier waarop dit is aangevlogen, de kennis en kunde van de groep op de piste, zowel in het oppakken van de calamiteit, als ook alles daaromheen (helikopter, materiaal, begeleiding van deelnemers en crew). Dan kan je als reisleader alleen maar heel trots zijn.

De afloop is ons allen bekend, even bizar als de calamiteit zelf is de afloop. Bijna een boek waardig.

Maar we doen het met deze speciale Nieuwsvlok.

Rob Thijssen

Van de voorzitter

Om even heel stil van te worden

Als ik iets zeg over wat ik doe voor de VGW dan zeg ik altijd dat ik de trotse voorzitter ben van de Vereniging van Gehandicapte Wintersporters. Wat een mooie club mensen bij elkaar. En dat deze groep zo'n heftige gebeurtenis samen zo professioneel oppakt, is iets om even heel stil van te worden. Niets van tevoren bedacht, nooit geoefend en toch als geolied team dit tot een goed einde kunnen brengen. Trots op al deze VGW helden!

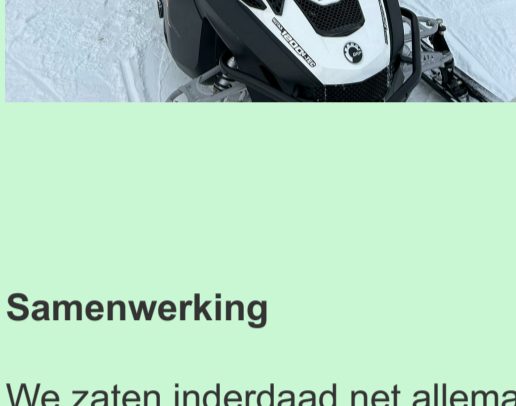
Edwin van Tricht
Voorzitter

'Toen werd het zwart'

Verslag van een geslaagde reanimatie, een tweeluik

Maandag 15 januari 2024

Na een prachtige skidag, de boel was allemaal opgeruimd, de deelnemers allemaal in de bus. Ik had nog even gekeken bij het zeil dat over de apparaten werd gedaan en liep toen ook naar de bus. Plotseling voelde ik aan mijn luchtwegen dat de luchtvochtigheidsgraad gigantisch omhoogging. Mijn luchtpijp sloeg bijna dicht en ik kreeg het heel benauwd. Een begeleidster bleef bij mij en vroeg of ze wat voor me kon doen. Ik voelde me zeer op mijn gemak bij haar, maar kon niks zeggen. Ik voelde me op dat moment heel veilig bij de groep,

en dacht nog: ik word wel wakker in de ambulance. Toen werd het zwart. Even later in de ambulance had ik weer lucht. Pas veel later in het ziekenhuis hoorde ik wat er tijdens die zwarte periode gebeurd was. Heel onwerkelijk als je dat hoort.

Aandacht

Ik wil over mijzelf niet te veel uitweiden: het gaat goed met mij. Behalve de pijn van de reanimatie, maar daar is wat voor. Ik heb me de eerste periode rustig gehouden. Maar wat een fantastische VGW-familie! Ik kan iedereen niet genoeg bedanken voor wat er is gehandeld, gedaan en geregeld. Op Hinterthal, het op en neer rijden naar het ziekenhuis en in het hotel, waar de ADL door iedereen werd opgepakt. Al die aandacht voor mij, maar ook voor elkaar. Echt GEWELDIG. Nogmaals bedankt.

Carina Beamsterboer

Samenwerking

We zaten inderdaad net allemaal in de bus boven aan de piste bij Hinterthal, toen Rinske de Jong plotseling naar binnen kwam en aan mij vroeg wat ze moest doen. Carina had het erg benauwd. Ik adviseerde haar meteen om 112 te bellen. Toen ik buiten kwam zag ik meteen dat het ernstig was. Annette ter Braak had op dat moment al de reanimatie opgepakt. Zij gaf elke keer goed aan of er wel of niet pols was. Ik kon vanuit mijn rolstoel niet veel meer doen dan coördineren. Nadat in eerste instantie Piet Beamsterboer

meehielp met beademen, heeft even later Mandy Plak de beademing overgenomen. Maar het was langer duurde heeft Hans Veurink de reanimatie van Annette overgenomen. Toen Annette heeft de leiding gehouden en steeds goed de pols in de gaten gehouden. Toen de ambulance kwam hadden we gelukkig net weer een duidelijke pols. Daarna ging het ambulancepersoneel snel aan de slag met apparatuur en een infuus. Even later landde ook nog een helikopter en kwam er een Notarzt. Daarna is Carina in de ambulance gelegd en is men op weg gegaan naar het ziekenhuis. Op dat moment konden wij niet bevredend dat het zo goed zou aflopen.

Allemaal kanjers

Met name Annette heeft de reanimatie enorm professioneel gedaan. Uiteraard was daarbij de hulp van Piet, Mandy en Hans heel belangrijk. Wat een kanjers allemaal. Want geen van allen had (recente) ervaring met reanimeren en beademen. Dan is het heel mooi als je zo kalm en rustig de dingen oppakt die je moet doen. Maar ook anderen eromheen hebben goed werk verricht. Zoeken naar een AED, het verkeer regelen, de ambulance en de helikopter binnen loodsen. We mogen inderdaad trots zijn op onze VGW-familie. Maar vooral zijn we natuurlijk enorm blij dat we een dag later Carina alweer in onze armen konden sluiten. Wat een kanjer is dat zeg. We moesten moeite doen om haar een beetje haar rust te laten nemen. Maar gelukkig hebben we de twee skiweken in Maria Alm goed af kunnen sluiten met elkaar.

Bernadette Linssen

Met een lach en soms een traan genieten van een heerlijke week skiën

'Dit kan eigenlijk alleen maar bij de VGW'

Op 12 januari 2024 begin ik aan mijn tweede Volwassenenreis voor zitters én mijn dertiende VGW-reis. De heenreis loopt een beetje uit. Na een reis van ruim veertien uur komen we dan eindelijk aan bij hotel Alpenhof in Maria Alm. Bij Karin en haar team. Waar we warm worden onthaald met een heerlijke Apfelstrudel.

Daarna trekken we ons terug op de kamer om bij te komen van de reis. Aan het einde van de middag komen we samen en kletsen bij. Vervolgens schuiven we aan tafel voor een welverdiende Wiener schnitzel en diverse bijgerechten. Als afsluiter volgt natuurlijk de welkomsttoespraak van reisleader Rob Thijssen, waarna velen nog na-borrelen of zich terugtrekken en zich gereed maken voor een prachtige eerste skidag. En jawel hoor, voor ons Kartski-clubje zou de prichitje A-Berg op het programma staan.

Zonnetje

Zoals elke dag na het diner, net voor het toetje, houdt Rob een spreekmoment. Toch loopt deze avond iets anders dan gepland. Samen met Bianca van Vlijmen en Rinske de Jong zet ik Rob namelijk ludiek in het zonnetje. Het is zijn 12,5-jarig jubileum als reisleader. Iedereen ligt in een deuk en er vloeit zo nu en dan een traan, waar soms een ongezouten mening van Rob aan te pas moet komen. Daarna neemt hij onze cadeautjes lang ontvangt. Hierna volgt de pubquiz. Het blijft een dag gezellig.

De volgende dag wordt onze groep opgesplitst voor een verkenningstocht. Een heerlijke dag. Tot het noodlot op de rem trap bij Carina Beamsterboer. Haar hart staat stil. In een geslaagde reanimatie halen we opgelucht adem. Toch zit bij de meesten van ons de schrik er goed in. Om die reden vinden er die avond ook geen activiteiten meer plaats. Na een nacht in het ziekenhuis, voegt Carina zich gelukkig weer bij ons in het hotel.

De volgende dag staat bij de helft van de deelnemers een relaxte dag op de planning. De anderen gaan gewoon de piste op, terwijl de achterblijvers zich vermaken in en om het hotel. 's Avonds staat traditiegetrouw het befaamde Beerpong-toernooi op het programma. Helaas verliest Rob Thijssen, Erik van Winkoop en ik onze partij. De winst gaat naar de gebroeders De Boer.

Smokkelen

Wanneer volgt een normale skidag, waarbij 'de Aberg-groep' helemaal van de top naar het dal skiet. Vol trots. Een ander deel van de groep vertrekt naar Mühlbach am Hochkönig voor een mooie skidag. De rest blijft rondom Maria Alm. 's Avonds smikkelen we van een veelzijdig Italiaans buffet. De traditionele karaoke- annex muziekavond volgt. Als hoogtepunt: een prachtig lied van Cor van der Laak (Cor Janssen). ☺

Donderdag staat ons een heuse dagtocht te wachten. Met 44 skiërs verkennen we vandaan een pittige, maar adembenemende piste in Mühlbach. Wat een geweldige dag! Het is fijn om een dag te vertoeven in dit mooie gebied. Deze wederom geslaagde dag wordt afgesloten met overheerlijke kaasfondue én een muziekbingo.

Vrijdag is een normale skidag. Na een 'halve' dag skiën sluiten we deze bijzondere reis af met een gezamenlijke VGW-lunch. Met z'n allen. Onderaan de Aberg. Ook volgt er daarna nog een après-skiparty, samen met de deelnemers en begeleiders van de 'Staanders'.

Hier staan we ook stil bij twee bijzondere feiten. Ten eerste is dit voor Paul De la Combé zijn tiende editie als reisleader van de Volwassenenreis Staand. Ten tweede: de Volwassenenreis Zittend heeft al 35 jaar het genoegen bij Karin in Alpenhof te mogen vertoeven. Vervolgens staan er sparerijs op het menu. Rob en Karin zorgen voor een passende muzikale omlijsting. Daarna brengt van Harry-Jan Bus een prachtig lied ten gehore op de accordeon. Kippenvel.

Passen en meten

Je zou denken dat deze geweldige week vlekkeloos eindigt, maar niets is minder waar. Voldaan en trots rijden we richting de Duitse grens. In een korte tankstop en een afgelegen industriegebied gaat het mis.

Er volgt een harde klap. De bus staat acuut stil. Een kapotte koppeling gooit roet in het eten en deze valt niet meer te fixen. Een nieuwe bus regel je niet één, twee, drie, maar door de inspanning van veel vrijwilligers is dit opgelost. Zo helpen onze lieve staande VGW-vrienden ons uit de brand. Met een beetje passen en meten, reizen we nu gezamenlijk in een overvolle bus naar Nederland. Onze bagage en rolstoelen worden opgepikt door een ander VGW-rolstoelbuse en een bestelwagen voor elk probleem blijkt een oplossing te zijn. Dat kan eigenlijk alleen maar bij de VGW. De reis kan verder.

Hiervoor arriveren we superlaet in Nederland. Maar we zijn thuis. Mijn dank aan de reisleiding en de bus-crew.

En op naar zorgeloze reis in 2025!

Nick Berkman

Gelukkig heeft Hein de foto's nog

Een mooie skiweek met een vervelend einde

In het najaar begint het hart van menig VGW-lid sneller te kloppen. De tweede week van januari gaan we weer skiën. Met de bus, de auto of soms het uitvalsbasis voor de volwassen zitskiër. Hotel Alpenhof wordt onder leiding van Karin Eder omgebouwd tot een goed verblijf voor een flink aantal mensen met een (grote of minder grote) beperking.

Stuurmanskunst

Dit jaar reden vrouw Els en ik met Coen Pijper, collega en chauffeur mee. Hij, met een hoge dwarslaesie, kwam ons om een uur of acht ophalen. Ik verbaasde me over de ingenieuze wijze waarop hij, met beperkte bewegingsmogelijkheden, alles met bediende. En gas geven, ruiten sproeien en knipperlicht gebruiken, alles met twee handen. En dan ook nog voortreffelijk sturen. De dag vloog letterlijk en figuurlijk voorbij en tegen de avond bereikten we Maria Alm.

Daarna begon een zalige ski-week. Althans een groot deel van de week. Ingedeeld in een klein klasje met bekende maakte ik weer kennis met de Oostenrijkse sneeuw. Al snel werd de draad opgepakt en maakte ik, samen met mijn begeleider de ene afdaling na de andere. Tijdens koffie en lunch wisselden we heel veel uit. Lekker in het zonnetje genieten van een heerlijke tosti met in mijn geval veel cola.

Mandje

Aan het einde van de dag keerden we met de bus terug naar ons hotel. Even bijpraten, douchen, een drankje en aan het diner. Iedere dag was dit perfect verzorgd. 's Avonds, altijd wat te doen en op tijd het mandje in... Het was immers iedere morgen vroeg opstaan. Rob Thijssen en zijn staf hebben alles weer perfect voor elkaar.

Op donderdag, tegen de zelf van de week, stopt het mis. We waren met de bus naar een mooi gebied gebracht en lieten onszelf via een stoeltjeslift naar boven brengen. Al kijkend naar de pistes die zich onder en voor ons uitstrekten, verheugden we ons zeer op de afdalingen die ik samen met Henry Blokpoel zou gaan maken. Boven aangekomen naar foto's maken en daarna naar beneden. Een heerlijk glooiende afdaling, van links naar rechts van de piste gebruikmakend.

In de kreukels

En opeens lag ik daar, gekreukt, met overal pijn en mijn bril ongeveer in mijn helm. Begeleider lag in mijn onderbroek. Ik had een vreselijke klapper gemaakt, een echte crash. Mijn sneeuwler tot ergens boven me.

Wat was er gebeurd? We skieden rustig van links naar rechts over de piste, achter elkaar in een groep met dezelfde kleding en uiterlijk. Niet te missen of beter: altijd te ontwijken dus... maar toch. Een skiër wist met hoge snelheid de punt van mijn zitski te raken. Ik heb kennelijk pirouettes gemaakt en bleef versuft liggen. Ik mis nog steeds n stukje van het gebeuren.

Negenpunter

Aanvankelijk dacht ik aan de beruchte banaan. Gelukkig kon ik alles nog bewegen en stak na een roep mijn skistokje omhoog. Het hulaan een beetje. "Je krijgt dan een 9 van de jury voor de kunstjes die je hebt uitgehaald!" Van skiën kwam daarna niets meer, mijn rechterarm wilde niet meer. Hans heeft me in een als het ware omgekeerde banaan naar beneden vervoerd. Einde skivakantie. Gelukkig op de voorlaatste dag. Bij terugkomst in het hotel ben ik prima opgevangen door Rob.

Een ongeluk(je) kan gebeuren, ok, dat is tot daaraan toe. Maar zonder omkijken verder skiën, terwijl je er toch iets van gemerkt moet hebben....dat gaat alle perken te buiten. Alle piste etiquette-regels zijn geschonden.

Gelukkig heb ik de foto's nog.....

Hein van der Zande

Sferimpressie Mühlbach

Samenstelling van deze speciale FlitsVlok
Anneke van den Berg en Maaike Veerkamp

Heb je vragen over deze editie of heb je zelf een leuk onderwerp voor in de volgende editie? Neem dan contact op met pr@vgw-online.nl

Facebook Website Instagram

Deze e-mail is verzonden naar {{email}}. Als u geen nieuwsbrief meer wilt ontvangen, kunt u zich [hier afmelden](#). • U kunt ook uw [gegevens inzien en wijzigen](#). • Voor een goede ontvangst voegt u Pr@vgw-online.nl toe aan uw adresboek.

